

Egres

Búzaszentelés Bagon

Bag község a Gödöllői-dombság északkeleti szélén fekszik, ott, ahol az Egres völgye és a Nagyvölgy kitárul a Galga völgyébe és az Egres-patak a Galga-patak medrébe ömlik.

A gazdag régészeti leletek, területén évezredekkel előbb élt emberek településeinek nyomai arról tanúskodnak, hogy a hely története még sok ismeretlent tartalmaz. A három völgy mind árulkodik hasonló nyomokról.

Itt keresztelték egymást a délről északra (Szolnok – Vác) illetve keletről nyugatra (Kassa – Buda) és fordítva irányuló népvándorlási, hadi, kereskedelmi és egyéb útvonalak. Így jutottak el a honfoglaló magyarok is - feltehetően Ákos nemzetsége – településünkre, amit Árpád kori leletek is bizonyítanak.

A község nevének első, írásos emléke 1394-ben keltezett oklevélből ismert. Napjainkban lakosainak száma közel négyezer fő. Ősi anyaegyházközségéhez tartoztak egykoron Hévízgyörk, Aszód és Kartal katolikus hívei is.

Középkori templomát 1562-ben a rácok pusztították el, ezt követő adatok "ősi kerék templom"-ról szólnak. A XVIII. század első felében jó állapotú és jó „felszereltségű” templomról írnak az egyházlátogatási jegyzőkönyvek.

Szent András tiszteletére felszentelt templomát, gróf Grassalkovich I. Antal végrendelete szerint 1772-1774 között építették fel. A tekintélyes méretű barokk templom kitűnő állapotban van.

Európában a növénytermesztésre való áttérés (IX. sz.), hazánkban a középkori feljegyzések dokumentumai Szent Márk nap-

jához (április 25.) kötődően számolnak be a vetések, a jó termésért könyörgő ájtatosság, a „búzaszentelés” ünnepi szertartásáról. A processzió Isten áldását kéri a határ, sőt az egész világ vetésére. Általában a naphoz közeli vasárnapon imádsággal és körmenettel egybekötött szentelési gyakorlat, hivatalos egyházi ünnep volt az egész Kárpát-medencében, így Bag községben is. A község népe, a pap vezetésével, a vasárnapi szentmisét követően, kivonult a határba, a közeli búzatáblához. A processziót a zászlóvivők közt haladó, gyertyákat vivő egyházközségi tagok vezették, akiket, a keresztet is vivő ministránsok és a pap követte. Mögötte a férfiak majd a nők haladtak. Útközben litániát imádkoztak, énekeltek.

Körmenet a templomtól a Rétszél dűlői búzatábla felé.

A búzatáblák a Tatárulás alatt (a „Laposokon”, második világháború előtt), a Községföldjén (a Laposokon történt házhelyosztás után) majd a Temető dűlő (Bagi szőlők alján, a Temető u. végén) voltak kiválasztva (míg lehetett), minden évben más-más helyen.

A búzatóbla széléhez érve, a hívek – félkörívben - felzárkóztak a pap mellé, aki a szertartást vezette.

Az ötvenes évek végén a búzaszentelési processziót (körmenetet) betiltották. A búzaszentelési szertartást a templomokban tartották.

Búzaszentelési szertartás a búzatóblánál.

Bagon, a mai napon (május 4-én), hagyományainkhoz híven tarthatták meg a búzaszentelési körmenetet egyházközségünk hívei és vendégei (talán nem is első alkalommal, az „alsó kenderfődek”, Rétszél dülő ígéretes búza táblájánál.

Visszatérés a templomba.

VI. Galgaparti mesék

Nagy sikerrel zárult a HBT, hagyományos, értékteremtő mesemondó versenye. Az előadott művek a rendezvény résztvevői számára gyermekirodalmi ismereteik örömteljes gazdagodására szolgáltak, amelyeket viszonzásképpen elismerő tapssal fejeztek ki.

A „Galgaparti mesék” mesemondó versenyét az Arany János Általános Iskola zenekara, Sima István tanár úr vezetésével nyitotta meg.

Az első osztályosok az alkalomra való felkészülésben Tóthné Irsan Ágnes és Balászné Győri Mária tanítónők vezetésével rajzos mesekönyveket készítettek.

A Galgaparti mesék részesei voltak a bagi másodikosok. Nemes Nagy Ágnes: Szetyepotya Péter című verses meséjét adták elő, Volterné Jamrik Éva tanítónő vezetésével.

A versenyt Katonáné Kovács Erika tanárnő vezette, aki ezt az alkalmat is felhasználta

meseírónk, Polgár Jutka munkásságának mesekönyvei és „kellékeik” bemutatására, azok sajátos irodalmi értékeinek ajánlására.

Versenyzők előadás közben:

A versenyzők emléklapot és ajándékokat kaptak. Az alábbi – osztályonként, első helyezést is elérők - oklevelet nyertek: Szajkó Zseraldina, Domony. Lévai Julianna Málna, Tura. Nagy Ábel, Hévízgyörk. Újvári Gábor, Bag. Albert Alexandra, Aszód. Gazda Boglárka, Bag.

A zsűri (Balázs Jánosné, Szásziné Győri Éva és Tóthné Irsan Ágnes, pedagógusok) átadja a versenyzők megérdemelt jutalmait.

Ezúton is köszönjük a versenyzők, a lebonyolításban közreműködők segítségét, bízva abban, hogy jövőre folytathatjuk.

Virágvasárnap

Passio bagi fiatalok előadásában.

Pünkösdi ünnepség

Elsőáldozók. Bag, 2014, június 8.

Cseszneki vár húsvét táján.

Piros Pünkösdi Rózsa

*Jöjj el Atya, jöjj el Fiú,
Jöjj el kegyes vigasztaló,
Jöjj el Szentlélek Isten!
Szállj le a mi szívünkbe!
Alleluja, alleluja,
Vigadj velünk Szűz Mária
Piros Pünkösdi Rózsa.*

Dicsértessék az Úrjézus Krisztus!
Kedves Vendégeink, Barátaink!
Engedjék meg, hogy - a HBT nevében -
nagy tisztelettel köszöntsem Önöket, a „Piros Pünkösdi Rózsa” (PPR) rendezvényünk

megnyitóján. Több éve, pünkösdhétfőnként ismétlődő, hagyományos rendezvényünk a „Piros Pünkösdi Rózsa”. Megnyitója templomunkban az orgonakoncert. Az idei alkalommal Benedek József kántor úr az orgona művek megszólaltatója. Gazdag műsora illeszkedett az előző századok - általa korábban is már megszólaltatott művek - hangzás-világához, ami foglalkozásából is eredeztethetően közel áll előadói gyakorlatához.

A koncert nyitó száma:

Félix Mendelssohn-Bartholdy: G-dur Preludium Op. 37. No. 2.

A német zeneszerző 1809-ben, zsidó családból, Hamburg városában született. Apja gazdag bankár, híres filozófus volt. Két éves korában Berlinbe költöztek és áttért a család az evangélikus hitre. Képzett, híres házitanítók oktatták. Kilenc éves korában már fellépett zongoristaként. Tizenkét éves korától már zeneszerző. Shakespeare „Szentivánéji álom” c. írott nyitányát tizenhét évesen komponálta. Fellépett az akkori Európa hangversenydobogóin. Benyomásait műveiben örökítette meg. A lipcsei Gewandhaus-zenekarhoz 1835-ben szegődött. Működése, elődei és saját művei, szerzeményei interpretálásával elindította a barokk zene reneszánszát. Közele hozzátartozói elvesztése, megfeszített munkája túlzottan megviselte. Korán 1847-ben meghalt és Lipcsében temették el.

Vincenzo Righini: Air D' Église. (Templomi Ária) a következő szám. Bolognában, 1756-ban született szerző jellemzően sajátos hangzású. színpadra komponált művei

ismertebbek. Énekes, zenetanár, zeneszerző, végül a királyi porosz udvar Kapelmeistere. Bolognában halt meg 1812-ben.

Harmadik zeneszerzőnk:

J. A. Oremus. Allegretto Op. 35. jegyzésű műve. Nevéhez hasonló lelkiállapota hangzik el művében, A dallam mondatai a kérések sorát emeli felfelé, amelyek végül is bizakodó megértésben záródnak.

Negyedik zeneszerzőnk

Georges Armand Paul: Prise de voile című („Vitorla/ fátyol/zászló fogás” szó szerinti jelentése) műve következik, amely rejtetten jelzi a szerző rögtönző gyakorlatát. Párisban született 1877-ben és ott is halt meg 1950-ben. Francia orgonista, kántor, zeneszerző és improvizatív előadó.

Orgonakoncertünk záró száma

Jacques-Louis Battmann: Esz-dur Communion Op. 30.

A francia zeneszerző, orgonista Masmünster (francia nevén Masevaux) városában született 1818-ban és Dijon-ban halt meg 1886-ban. Ismert műveinek száma: 456. Elsősorban orgonista, de számos zongoramű, egyházi- és világi kórusművek szerzője.

A koncert, hetven-fős hallgatósága, nagy tapssal jutalmazta az előadót, amelyre kántor úr ráadással válaszolt.

A műsort – szokás szerint - Balázs Gusztáv, a HBT elnöke vezette, aki a megjelenteket az Apostolok szállása közösségi termébe, szerény agapéra és a program szerinti kiállítás megnyitójára is meghívta.

A közeli plébánia területére való átsétálás után, az Apostolok szállásán, Balázs Gusztáv méltatta, bemutatta a hagyományos kiállítás alkotóinak, Benedek Józsefnének és Orgoványi Marikának (Tóth Mihályné) alkotásait, majd megnyitotta a gobelin, keresztzemes képek, hímzések, az ásványokból készült nyakláncok, karkötők, ékszerszettek - településünk értéktárának elének tart értéktárgyai - kiállítását.

A megbecsülés, az elkészítés, a kézimunka művelésének elsajátítási kérdései válaszolására felkérte Benedek Józsefnét.

Részletek, **Benedek Józsefné** kérdésekre adott válaszaiból:

Közetnek nevezzük a földkéreg nagy tömegű, ásványokból felépülő, természetes módon keletkezett anyagát. A legtöbb nem közvetlenül a felszínen fordul elő. Bolygónk közetburkát számtalan közet építi fel.

Az ásványok határozott kémiai összetételű, szilárd, egynemű, szervesetlen eredetű anyagok, amelyek egyetlen kémiai képlettel leírhatók. Egy részük közetalkotó, mint pl. a kvarc, a csillám és a földpát. A közetburok 99%-át 8 kémiai elem alkotja (ezek: az oxigén, a szilícium, az alumínium, a vas, a kalcium, a nátrium, a kálium és a magnézium). Ezekből az elemekből épülnek fel az ásványok, belőlük pedig a közetek.

A közeteket keletkezésük szerint három nagy csoportba sorolhatjuk: magmás, üledékes és átalakult közetek. A „magma” legegyszerűbben fogalmazva közet olvadék, kb. 1000-1200 C fok hőmérsékleten. Amikor csökken a magma hőmérséklete, meg-

kezdődik az összetevők kiválása, azaz a kristályosodás.

Van elő-, fő- és utókristályosodás. Az elő kristályosodáskor válik ki - kb. 1000 fokon - a KRÓM, TITÁN, PLATINA, GYÉMÁNT. Fő kristályosodás - kb. 900 foknál, - itt alakul ki például az OLIVIN, GRÁNIT (az ásványok 94 %-a). Az utókristályosodás folyamán jelennek meg a legszebb színű drágakövek, TOPÁZ, FLUORIT, TURMALIN (kb. 500 C foknál), a KVARC, KALCIT, ARAGONIT (kb. 375 C foknál). Az ásványok a földgolyó felső 5-6 km-es rétegében találhatóak.

A megnyitás után kis ünnepség keretében, Önkormányzatunk nevében Dr. Balatoni Gyöngyi alpolgármester és Baczoniné Felszegi Katalin külsős bizottsági tag, további sikereket kívánva köszöntötte, és ajándékkal lepte meg Benedek József kántor urat zenei előadásaiért.

Illetve Balázs Gusztáv HBT elnököt, az általa alapított és vezetett „Caravan zenekar” működésének 60. évfordulója alkalmából.

Este a Művelődési Házban, záró programként, hagyományosan „Családi körben” folytatódott a baráti beszélgetés. A 60 éves zenekar (története véget nem érők) közbe-közbe a talpalávalót is szolgáltatta a rendezvény résztvevői számára.

Úrnapja Bagon

Körmenet első állomásán („sátornál”).

Polgár Jutka:

A Gomolyfelhővár

HETEDIK FEJEZET (Folytatás)

Mit rejt Pozdorja úr kabátjának belső zsebe

– Amikor másnap reggel Vanda megmutatta Borókának a kastély termeit szerinted a padlásra is felmentek?

– Mivel a padlás Pozdorja úr birodalma, oda Vandának is tilos belépni – magyarázta Viki.

– De ott van a Jégtörő Boszorka könyve, amiről Kenderszakóca király beszélt Borókának.

– Csakhogy azt is mondta a király, hogy várjon Boróka arra a pillanatra, amikor Pozdorja úr felmegy a padlásra, és akkor lopakodjon utána.

– Pozdorja úr bizonyára bóbiskol valahol. Pedig már a padlás felé kellene lépegetnie, hiszen a könyv varázserejében rejlik a lehetősége annak, hogy Boróka eljusson a Gomolyfelhővárba.

– A kulcsár most ébredt fel. Lássuk, hol találkozik a lánnyal!

Boróka éppen sétálni indult az udvarra, amikor a folyosó egyik oszlopa mögül váratlanul elébe topant a kulcsár.

– Uram de jó, hogy erre felé vezet az útja! – lelkesedett Boróka - Pozdorja úr megmondaná nekem, hogy az a lépcső ott a háta mögött hová vezet?

– Itt nincs semmiféle lépcső – mondta mogorván a kulcsár.

– De én látom ám, hogy ott van az a lépcső! – kardoskodott a lány -, Pozdorja úr is látni fogja, ha megfordul.

A kulcsár megfordult.

– Jé, valóban van itt egy lépcső! Hát persze, hogy van itt egy lépcső, mindig is itt volt – mondta a kul-

csár, s zavarában hol az egyik lábára állt, hol a másikkra, már bánta, hogy erre jött. – De nem sok látnivaló van ám arrafelé, ahová ez a lépcső vezet, ne is foglalkozzon vele Boróka kisasszony!

Boróka csak mosolygott, s gondolatban már a lépcsőfordulónál járt.

– Ha jól látom a hetedik lépcsőfokot egy lépcsőforduló követi. Pozdorja úr, aki felmegy a padlásra, ugye ezeket a lépcsőket koptatja?

– Kedves Boróka, én már több éve itt dolgozom, de ez idő alatt a lépcsők kopása egyáltalán nem volt látványos.

– Pozdorja úr, szeretnék felmenni a padlásra! Megígérem, hogy az én csizmám talpa sem hagy marandó változást a lépcsőkön.

– De Boróka kisasszony, ha kopik a lépcső, ha nem kopik, a padlás akkor sem kisasszonyoknak való hely!

– Akkor én felmehetek Pozdorja úr, mert én nem vagyok kisasszony – nevetett a lány -, még csak nyolc éves vagyok.

– A padlás tele van egérrel.

– Nem hiszem! Kenderszakóca király azt mondta, hogy ne sírjak, mert itt egyetlenegy egér sincs, még azt is hozzátette, hogy kár a könnyekért!

– Ezt mondta a király?

– Ezt.

– Akkor bizony ezen a téren elég tudatlan a mi királyunk. A padlás egereit én etetem. A saját reggeli diómat adom oda nekik, és a sajtból is mindig lecsípek egy-egy darabkát, hogy ne éhezzenek. A király soha nem törődött velük! A minap megszámláltam őket. Pontosan kilencvenkilencen vannak.

– Pozdorja úr bizonyára téved – kacagott Boróka – vagy vicces kedvében van, hiszen az egereket nem szokás etetni - majd megkerülve a kulcsárt, villámgyorsan felfutott a lépcsőfordulóig.

– Boróka kisasszony tilos továbbmenni! Különben sem tud bejutni a padlásra, mert az ajtaja zárva van.

– Pozdorja úr, ne legyen már olyan szívtelen, hiszen annyi kulcs van a derekszíján! Valamelyik bizonyára beleillik a zárba.

– Lehetséges. – mondta a kulcsár – Megpróbálhatom, van időm bőven, hiszen nincs itthon a király, így nem kell a parancsát lesnem, nem küldözget ide meg oda. Tegnap befejeztem az összes olyan munkát, amivel a király megbízott, így hát állok a kisasszony szolgálatára.

Húzta volna még az időt a kulcsár, szeretne volna elkerülni a padlásajtó kinyitását, de Boróka kedves nógatásának nem tudott ellenállni, és bár morogva, hűmmögve, de követte Borókát felfelé a lépcsőn.

Amikor Pozdorja úr maga mögött hagyta a lépcsőfokokat, a kelletténél gyorsabban kapkodta a levegőt, megjátszva, hogy a pókhálóval beszött, egér lakta padlásra való bejutás, fiatal kora ellenére is mekkora fáradságába kerül. Ám mégis lelkesen próbálta a kulcsokat egymásután a zárba illeszteni. Pozdorja úr mindegyik kulcshoz fűzött valamilyen megjegyzést:

– Ez görbe, ez meg kicsi, emez túl nagy, ez pedig aranyból van. Nocsak, ez

a kulcs meg, hogyan került ide, hiszen ez a kamra kulcsa! Hát akkor nem is vészett el! Lám ezért van állandóan nyitva az a mindenkit odacsalogató ajtó! Most már azt is tudom, hogy Figaró cica miért fekszik az ajtóban reggeltől estig.

A kulcsár sóhajtott egyet, majd tovább mondta a magáét:

– Látja, Boróka kisasszony a fáradozásom nem járt sikerrel. Egyetlenegy kulcsnak sem adta meg magát a zár. Ámbár a kamra kulcsát megeltem. Boróka kisasszony ez számomra nagy öröm, mert máától fogva nem járhat mindenki hol ki, hol be az éléskamrába.

– Pozdorja úr, a kedvemért megpróbálná kinyitni a padlás ajtaját azzal a kulccsal, amelyik a belső zsebében lapul.

A kulcsár tágra nyílt szemekkel nézett Borókára, s ijedten kapott a zsebéhez.

– Kedves Pozdorja úr, nagyon szeretnék bemenni a padlásra. Azt sem bánom, ha tele van egérrel, az sem baj, ha a király nem tud róluk, elvégre a király is ember. Tévedhet. Vagy csak hírből ismeri az egereket, mert még egyetlenegy sem merészkedett bemenni a trónterembe, hogy tiszteletét tegye Kenderszakóca királynál. Pedig ha olyan sokan vannak, amint azt Pozdorja úr állítja, hát legalább egy vehette volna azt a bátorságot, hogy elindul látogatóba a királyhoz.

– De Boróka kisasszony, ha meglátja azt a sok egereket, hát nagyon rosszul fog aludni az éjjel, mert velük fog álmodni! Ám, ha nagyon szeretne közelebbi kapcsolatba kerülni a kisasszony ezekkel a rágcsálókkal, hát akkor ott van a pince! Ott annyi az egér,

mint a réten a fűszál Ott is lehet ám sikítani, meg felugrani egy székre, és segítség után kiáltani!

Boróka nem adta fel a küzdelmet.

– Engem nem az egerek érdekelnek kedves Pozdorja úr! Én a Jégtörő Boszorka varázskönyvébe szeretnék belelapozni.

Pozdorja úrnak a lélegzete is elakadt e szavakra, az arca pedig olyan piros lett, mint az érett cseresznye.

– Sejthettem volna, hogy a Jégtörő Boszorka mindenbe beleüti az orrát! Micsoda egy szószátyár, hát nem kikotyogta a titkomat! – dohogott a kulcsár – Rajtam kívül csak ő tud a könyvről, hiszen ő adta nekem, személyesen. Ha a kisasszony ismeri a Jégtörő Boszorkát, akkor tanúsíthatja, hogy fecsegő természetű. Ez a tény pedig arról árulkodik, hogy „ÖBOSZORKÁNYISÁGA” igencsak bukdácsol az iskolában az illetan órákon.

– Nem, nem Pozdorja úr! Szó sincs arról, hogy fecsegő lenne. Nekem Kenderszakóca király beszélt a könyv létezéséről.

– No, tessék! Hát ilyen ez a király! Az egerekről semmit sem tud, bezzeg az a könyv nem kerülte el a figyelmét.

– Nyugodjon meg Pozdorja úr! A király szíveli önt, és örömmel vette azt a tényt, hogy igyekszik ismereteit bővíteni.

– Akkor is, ha a Jégtörő Boszorka könyvéből merítem a tudásom?

– Akkor is. Én a Jégtörő Boszorkát magamban, „téli szolgálatosnak” hívom – kuncogott Boróka – így kedvesebb, és már nem is félek tőle, mert a szolgálat jót jelent.

– Találkoztál már a Jégtörő Boszorkával?

– Igen. Épített egy jéghegyet, hogy azon át eljusson a Szurdokba a boszorkabálba. A kutyámmal pont arra jártam. Szándékom volt őt követni, de valami közbejöhett, mert a Szurdok helyett ide vetődtem. Lehet, hogy a kutyám miatt történt? Ugyanis a kutyák nem kedvelik a seprűt. Ezt maga a „téli szolgálatos” mondta nekem. Hát ezért szeretnék beletekinteni a varázslatok könyvébe! Bizonyára fellelhetnék benne olyan varázsigét, ami segítene eljutni a Szurdokba, onnét pedig a Gomolyfelhővába.

A kulcsár arca felderült e nem várt fordulatra.

– Hát ez így mindjárt más, Boróka kisasszony! Szóval a király nem neheztel rám a Jégtörő Boszorka könyve miatt?

– Egy cseppet sem.

– Azt sem bálná, ha odaadnám a könyvet a kisasszonynak?

– Inkább jó néven venne, csak elfelejtett nekem erről szólni. Bizonyára azért, mert nagyon sietett. Pozdorja úr tudja, hogy hol van az a könyv?

– Lehetséges, hogy a kabátom belső zsebében lapul.

A kulcsár átkutatta a zsebeit, de hasztalan. A könyvet nem találta. Pozdorja úr levetette a kabátját, hogy könnyebben átnézhesse újra, és újra a zsebeket. Most sem járt sikerrel. Csüggedten nézett Borókára.

– Bizonyára elveszítettem – mondta a kulcsár – mit fog most szólni a Jégtörő Boszorka! Nem hiszem, hogy még egyszer kapok tőle ilyen könyvet.

– Pozdorja úr, jól emlékszik, hogy a kabátja belső zsebébe tette a könyvet?

– Ha jól látom, van a kabátjának külső zsebe is – figyelmeztette a kulcsárt Boróka.

– Persze, hogy van külső zseb is a kabátomon. Abba szoktam tartani a legfontosabb dolgaimat, mint például..., mint például...ezt a kisebb fajta fűrógépet, amire még szükségem lehet...vagy, mint ez a...jé, egy könyv! Boróka kisasszony, itt van, megtaláltam a Jégtörő Boszorka könyvét! – Pozdorja úr gyengéden megsimogatta a könyv borítólapját.

– Úgy látom, hogy Pozdorja úr nagy varázsló – nevetett Boróka – ezek szerint volt értelme tanulmányozni a varázslatok könyvét.

– Tessék Boróka kisasszony, íme a könyv! Lapozzon csak bele nyugodtan!

A lány mohón nyúlt a könyv után, ám félútról visszarántotta a kezét.

– Pozdorja úr kérem, nem merek még csak hozzáérni sem! Attól tartok, hogyha megérintem a könyvet, békává változom, vagy szitakötőként fogok egész életemben szálldosni, de az is lehet, hogy cserje leszek egy zúgó patak partján.

– Boróka kisasszony, az imént mondta, hogy a Jégtörő Boszorka kedves.

Ebben nem tévedett Boróka kisasszony! És még azt is mondta, hogy már nem fél tőle. Így hát nyugodtan vegye csak a kezébe ezt a könyvet, és keresse meg benne azt a varázsigét, amelyiknek a segítségével

kilábal a szorult helyzetéből!

– Pozdorja úr kérem, segítsen nekem! Pozdorja úrnak már semmiség a sok varázsigé közül kiválasztani azt, amelyik pont ideillik. Én még sohasem olvastam ezt a könyvet. Pozdorja úr bizonyára az összes varázsigét tudja fejből.

– Ha mind az összeset nem is, de a felét biztos.

A kulcsár szeretett volna már túljutni ezen a holtponton, így találomra felnyitotta a könyvet. Félhangosan olvasott belőle egy pár sort, majd lapozott egyet, s gyorsan átfutotta azokat a sorokat is. Az utolsó mondatnál tartott. Végigolvasta a mondatot, várt egy kicsit, majd ismét elolvasta az iménti sorokat. Boróka türelmesen vá-

rakozott, s eközben le nem vette a szemét a kulcsárról. Kis idő múlva Pozdorja úr felnézett a könyvből, s tekintetük találkozott. Arcán széles mosoly ült.

– Boróka, nézz körül! Szerinted most hol vagyunk?

A lány csodálkozva nézett hol erre, hol arra:

– Pozdorja úr ez hihetetlen, hiszen ez a Szurdok! A Szurdokban lennének? Lehetséges, hogy csak a szemem káprázik. De mégsem! Ez nem álom! Nézze csak Pozdorja úr – lelkendezett Boróka -, itt van a jéghegy, amiről beszéltem, amit a Jégtörő Boszorka a saját kezével épített! De hol vannak a boszorkák? Talán már vége van a bálnak?

Szent Norbert napi ünnepség a Premontrei Öregdiákoknál

Számadás a végzett munkáról

Múltidézés

A jövő reménysége

Podmaniczky díjasok ötödik találkozója

Emlékezés az aszói evangélikus templomban a névadóra, születésének 190. évfordulóján.

Ahonnán a Podmaniczkyak elé tárult Bag és szép határa.

Ó természet

Hódolok előtted nagy természet,
Nagyszerűséged rajtam erőt vett.
Hallgatsz, mint a sír és sokat mondasz,
Mert létedben Isten erőt hordasz.

Ne keresd, az Istent megtalálod,
Ha a természet igaz barátod.
Benne rejlik Isten és alkotás,

Gondolkozz ember, hogy te is láss...

Ha megtaláltad mit szíved vágy,
És látod a kőszikla milyen lágy,
Kiálts velem te is a sötétbe:
Ó természet, Isteni alkotás!

(22- 02-1949) BJ.

Égres TÁJÉKOZTATÓ

megjelenik negyedévenként, kéziratként • kiadja a **Helytörténeti Baráti Társulat** • 2191 Bag, Malom út 14.
Tel: 06-28 / 408-369 • Mobil: 06-30/ 314-2492 • adószám: 19181943-1-13 • számlaszám: OTP 11742166-20101701-00000000
Honlap: hbtbag.hu • e-mail: b.gusztav@freemail.hu • elnök: id. Balázs Gusztáv • tördelés: Fehér Viktor